

Bolla Ilona
(1927–1980)

Akik önmaguknak tudnak kérdéseket feltenni, azok lesznek az igazi jó tanárok. Akik diákjaiknak tudnak jó, elgondolkoztató kérdéseket feltenni, azokra tanítványaik is mindig emlékezni fognak. Ilyen volt Bolla Ilona, a középkori társadalom-, intézmény- és művelődéstörténet tanára a pesti bölcsészkaron. Mi, akik 1959-ben latinos gimnáziumból, még a régi típusú, magával és diákjaival szemben szigorú középiskolai történelemtanár szárnyaj alól kerültünk szemináriumába, otthonosan éreztük magunkat óráin, ahol nem üres konstrukciók, tézisek közé szorítva jelent meg a korai középkor szolgáló népe, a törvényhozó hatalom, a szóbeli hagyományokat ránk hagyományozó krónika, hanem a maga életszerűségében, mindennapjaiban, ezerféle futó gondjaiban. A történetíró teljesítményét – tudjuk – nem a mennyiségen mérik. Tőle, tanítványaiként is nehezen tudtuk megkapni folyóiratunk részére Árpád-kori társadalomtörténeti tanulmányát, mert mindig talált még valami kételkedésre alkalmas mondatot, mert ha mégannyira is megbízott a szerkesztői simításokban, talált még igazítanivalót, jobbítanivalót. Valódi tanár volt, nem sziporkázó, de az értők számára lenyűgöző, sokat tudó, diákjaival együttgondolkodó, aki életreszólóan beléoltotta szeminaristaiba a források szeretetét, derűs állandó kérdezéseivel rávezette azokat a forrásokból kiinduló történeti gondolkodásra.

(Glatz Ferenc)